

III

Після другої пречистої Василь заслав старостів до Ганни Тихонівни. Пішла вістка по селу, прочула теє й Марина. Ходить Марина ні жива ні мертва!

Стара Тихониха трохи сперечалась, а батько згодився. «Йди, дочко, — каже, — нехай тобі бог благословить! Хоч будеш московка, зате ж будеш вільна, непанщанна. У Василя хата своя. Умре стара мати, нікому ж вона не зостанеться, тільки Василеві».

— Сестриці, голубочки, чи йти мені за москаля? — питала Ганна у дівчат.

— Йди, Ганно, — раяли дівчата, — не жених — то твій талан трапляється тобі: гарний, моторний, чорнобривий, хоч москаль.

— Марино, голубко! порадь мене, як рідна мати: чи йти мені за його.

Марина зблідла й насилу, велику силу, промовила:

— Тебе, дівко, сватають, а ти вже не дитина, не питай у людей, порадься з своїм серцем, чи бути, чи не бути тобі за ним...

Розпочалось весілля. Ганна просила Марину, кланяючись:

— Просив батько, просила й мати, прошу й я тебе, сестрице, на весілля, та ще й старшою дружкою.

Поцілувала Ганна Марину, а Марина аж іздригнулась!

То вже не подруги — дівчата, що люблять удвох широ одного козака молодого!..

У неділю, після обіду, завели Ганну на посад. Сидить Ганна на покуті, спустивши очі й не дивлячись на людей. Коло неї сидить поруч Марина, а далі на лаві — менші дружки. Заспівали вони тих жалібних пісень, як молода прощається з чорною косою, дівочою красою, з батьком та матір'ю. Марина зблідла, як смерть! Сльоза краплею покотилась по її щіці.

Поставили на столі соснове гільце, обквітчане калиною та барвінком, поклали шишки та коровай. Людей натовпилось повнісінька хата. Хлопчики почіплялись на жердці.

Дружки заспівали жалібної весільної:

Летять галочки
У три рядочки,
А зозуля попереду.
Усі галочки
По лузі сіли,
А зозуля на калині.
Усі галочки
Защебетали,
А зозуля закувала.
Біжать дружечки
У три рядочки,
А Ганнуся попереду.
Усі дружечки
По лавках сіли,
А Ганнуся на посаді.
Усі дружечки

Та й заспівали,
А Ганнуся заплакала.
Чого ж ти плачеш,
Гірко ридаєш?
Чи доленьки не маєш?

І заплакала гірко, тільки не Ганнуся, а Марина так і залилась, так і вмилась сльозами і закрила очі рукавом.

А молодиці шепчуть:

— Плаче, бо заміж хоче, та ніхто не сватає! А ніхто більше не винен, як стара мати! Таки розпустила дочку ще змалечку.

Минуло два роки після Василевого весілля, а яка велика зміна стала на Хомишиній оселі! Хто бачив той ґрунт тоді, як Хомиха, на порозі сидючи, виглядала свого сина, той й зроду не пізнав би його теперечки! Де колись був перелаз через старий тин, тепер там стояли нові тесові ворота. Огорожа кругом нова, висока, хазяйська. Стара Хомишина хатина притулилась позад новісінької, білесенької хатки, неначе сховалась, гуляючи в піжмурки: Василь переробив її на кімнату. На подвір'ї стояла нова повітка, нова невеличка комора. В зелений огорог, в веселий садочок дивилася біла хата, як трьома очима, трьома блискучими новими вікнами, з червоними, помальованими рамами. Під вікнами насадила Ганна бузку, любистку, півників та півонії. Од причілка цвів кущ панської рожі, цвіли всякі квітки: й гвоздики, й чорнобривці, й царська борідка, й кручені паничі.

Василь не лінувався, хазяйнував, і Ганна не любила празникувати в будень; вона знала, що Василь був бідний, знала вона, що й сама привезла од матері порожню скриню. Про те нагадала її свекруха. Дуже добра була в Ганни свекруха, але таки раз, жартуючи, нагадала, що Ганна привезла з дому дуже легку скриню.

Настане, було, осінь і зима. Василь з Ганною стають на роботу в сахарні. А сахарня була недалечке од села на ставку.

Цілий день, було, вони працюють в сахарні, а після вечірньої зміни йдуть додому. А стара мати всьому порядок дає в хаті: і прибере, й догляне, і вечеряти наварить. Велике добро дітям стара, добра, нелайлива мати в хаті! Вона всьому порадниця, велика поміч дітям.

Зносять діти потроху гроші до хати, а мати лічить, порядкує, а що зайве, — ховає в скриню на самісіньке дно.

Починається весна. Василь стає у багатирів орати, ралити, сіяти. Аби добра воля, а робота буде. А тут підрастають буряки; зеленіють українські поля буряковим листом, як те море зелене. Розпочинається полоття; народ висипає на буряки з сапами. Од ранку до вечора виспівують дівчата та молодиці, а окономи грають кіньми, звертаючи туди, де кращі дівчата, де побачать чорні очі та брови.

Василь з Ганною стоять на двох грядках поруч, далеко поперед усіх врзались в зелене бадилля, а за ними рушником простяглася чорна виполота полоса, з двома рядками буряків.

Починаються жнива, заробляють вони хліб, жнуть за сніп і озимину, й ярину. А там

знов копають буряки та возять до сахарні. Діла є доволі!

А стара мати сидить дома, потроху пряде, та шиє, та колише в запічку маленького онучка Івася, виспівуючи «коточка». Теплий запічок, малий онучок — от і все щастя старої Хомихи. Одного вона ждала спокійно, неначе якого гостя — тихої, ненаглої смерті.

«Коли б мені бог привів отут вмерти при дітях! Більше нічого й не прошу я в бога. Вони б мені й очі закрили, оплакали б мене й поховали б мене. І здається мені, — було, каже вона, — неначе й веселіш вмирати і в домовину лягати при дітях». Як часом небагато треба людині для щастя! А старій бабі не судилося навіть і таке щастя!..